

Episcopul Irineu Duvlea: „Părintele avea așa o putere încât putea să stăpânească și firea animalelor”¹

Am avut bucuria și binecuvântarea să-l cunosc pe Părintele Arsenie în primul an când am intrat ca frate de mănăstire la Sâmbăta de Sus, unde Părintele a început activitatea sa ca lider și îndrumător de suflete.

Era în toamna anului 1980, în Postul Crăciunului, când Părintele a trecut în taină pe la

1 Materialul a fost publicat prima dată în revista „Solia”, editată de Episcopia Ortodoxă Română din America și Canada, cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la nașterea Părintelui Arsenie Boca. Cu mulțumiri episcopului Irineu pentru ajutorul oferit apariției acestui volum (n. ed.).

Mănăstirea de la Sâmbăta de Sus. Era îmbrăcat în haine civile cu barba scurtă, căruntă, deosebit de curat și cu acea privire de Hrist care te pătrundea până în adâncul sufletului. Era însoțit de Maica Zamfira și ea tot civil îmbrăcată, împreună cu alte două persoane, deoarece erau urmăriți tot timpul de forțele de securitate în perioada de tristă amintire care stăpânea atunci România. Această primă întâlnire cu Părintele Arsenie mi-a marcat viața pentru totdeauna și m-a întărit să merg pe drumul călugăriei și al slujirii lui Dumnezeu cu toată ființa și viața mea.

Eram de rând la brutăria mănăstirii și venise la mine bunul și blândul nostru duhovnic, Părintele Serafim Popescu, Dumnezeu să-l odihnească cu sfinții, și, deodată, o femeie care lucra la bucătăria mănăstirii, vine la noi puțin speriată și zice: "Veniți repede, este aici Părintele Arsenie". Sincer, pentru început mi-a fost frică, deoarece auzisem de Părintele că este clarvăzător și cine știe ce-mi va spune, aveam așa... o reținere. Părintele Serafim a plecat spre Sfinția Sa, l-a îmbrățișat și stăteau de vorbă în curtea mănăstirii. Părintele Calinic Morar m-a încurajat și m-a tras de mână să mergem să luăm binecuvântare de la Părintele Arsenie și atunci Părintele Serafim mă prezintă: "uite, am aici un ucenic al meu". Părintele mi-a dat mâna,

m-a privit pătrunzător și mi-a zis: "Îi bun de mută munții, dar să vedem cum își mută muntele că încă n-a gustat din el", apoi a continuat zicând: "mai vorbim noi, să mă mai cauți". A fost ultima vizită a Părintelui Arsenie la Sâmbăta, de atunci nu am auzit să mai treacă vreodată până a trecut la cele veșnice.

A trecut un timp și Părintele Stareț Veniamin vroia să mă călugărească. Eu eram așa de tânăr și nu eram întru totul decis ce este mai bine pentru mine, pentru viața mea, pentru viitorul meu, și mulți m-au sfătuit să merg la Părintele Arsenie la Drăgănescu, unde picta o biserică, și să-i cer sfatul.

Iau trenul spre București și ajung dimineața pe la ora 7. Încă nu era ziuă și intru în biserica din Drăgănescu și văd în altar lumină și cineva lucra - era Părintele Arsenie. Mă cuprinsese frica, ce să fac, ce să-i spun. La un moment dat mă aude și zice cu voce autoritară: "Ce vrei mă? Ce cauți aici?". "Părinte am venit să vă cer un sfat", zic eu, "uitați, Părintele Stareț vrea să mă călugărească, ce să fac oare, e bine să fac acest pas așa devreme?" Părintele uitându-se spre mine a zis: "Fă-te mă, dar un singur lucru îți spun: să faci școală și să păzești voturile monahale, sărăcia, ascultarea și fecioria; dacă le îndeplinești ajungi la desăvârșire". Atunci

eu am adăugat: "Dar... Știți Părinte, aș vrea să fiu și diacon". Atunci mi-a profețit Părintele un lucru pe care nu l-am înțeles, decât numai după ce am ajuns în America: "Mă, o să ajungi mai mult decât diacon și vei sluji Biserica și Neamul peste o apă mare, dar să ai îngăduință față de neputința omenească". Aceste cuvinte ale Părintelui s-au împlinit după 20 de ani de ședere și slujire la Sâmbăta. A văzut viitorul meu, a văzut soarta mea, un om luminat de Dumnezeu cum nu am mai întâlnit niciodată în lumea aceasta și nici nu cred să mai întâlnesc. Toate aceste lucruri despre care Părintele Arsenie mi-a vorbit s-au întâmplat aici, în America, unde slujesc Biserica și Neamul nostru românesc risipit pe acest continent.

Sigur, au fost și alte discuții care mă privesc pe mine personal și pe care am avut șansa să le discut cu Părintele timp de câteva ceasuri cât am stat doar eu cu Părintele în Biserică. La plecare m-a întrebat: "ce mi-ai adus de la Sâmbăta". Adusesem niște nuci și miere de albine pe care mi-a zis să le duc la casa parohială de peste drum și să le dau Doamnei Preotese Bunescu.

Am plecat, am tot bătut la poartă, dar cum nu a răspuns nimeni, am intrat în curte. Părintele Bunescu avea doi câini foarte răi care dormeau în pragul casei parohiale. Am ajuns în dreptul

lor, am pășit peste ei și am intrat în casă. Doamna preoteasă când m-a văzut, să cadă jos: "Cum ai intrat și nu te-au sfâșiat câinii?", mă întreabă ea. Eu zic: "Părintele Arsenie m-a trimis". După câteva discuții mă întorc la biserică din nou, trec peste câini, și când închid ușa la poartă, atunci au început să latre și să mă atace. Vin în biserică speriat, iar Părintele care știa toate cele ascunse ale mele, îmi zice: "Te-au speriat câinii mă"? Am zis: "Nu știu Părinte ce se întâmplă că nu mi-au făcut nimic, doar când am ieșit au început să latre și să mă atace, dar era prea târziu că deja ieșisem din curte!". Atunci, Părintele mi-a zis: "Mă, ai văzut ce înseamnă ascultarea?, ți-am dat o lecție de ascultare". Deci Părintele avea așa o putere încât putea să stăpânească și firea animalelor.

Am avut bucuria să-l mai întâlnesc încă o dată pe Părintele la Biserica din Drăgănescu împreună cu Părintele Timotei și Părintele Calinic, și ultima dată cred prin 1984 în casa fratelui Maicii Zamfira din București pe strada Aviator Iliescu, iar după această perioadă Părintele a avut mari probleme de sănătate și a stat retras la Sinaia, la metocul Maicilor de la Prislop, unde și-a dat și sufletul în mâinile lui Dumnezeu. În acea perioadă, în noiembrie 1989, mă aflam la Mănăstirea Ghighiu unde am participat la înmormântarea Părintelui Gher-

man, un alt ales a lui Dumnezeu, înmormântare care a avut loc sâmbătă, și parcă ceva mă îndemna să ajung acasă mai devreme. Am plecat cu o ocazie până la Brașov și de acolo cu alta până la Făgăraș și într-un târziu am ajuns la mănăstire. Acolo toți erau supărați și aflu că Părintele Arsenie ne-a părăsit și a trecut la cele veșnice. Părintele Stareț Veniamin plecase deja la Prislop unde a doua zi, luni, avea loc înmormântarea Părintelui Arsenie. Într-un târziu de noapte am găsit și noi un binevoitor care ne-a ajutat să ajungem cu mașina la Mănăstirea Prislop unde am stat toată noaptea și l-am vegheat pentru ultima dată pe Părintele Arsenie. A doua zi, cu nevrednicie, în drum spre cimitir mi s-a încredințat să duc crucea Părintelui, care și astăzi îi străjuiește mormântul, iar Maica Filoteia, care trăiește și astăzi, mi-a spus: "Părinte Irineu o să ai crucea Părintelui Arsenie, Dumnezeu să te întărească".

În momentul când am plecat de la Sâmbăta, m-am gândit la ce mi-a spus Maica Filoteia, că am să trec și eu prin încercări și cruci, așa cum a trecut Părintele Arsenie care de fapt a și spus când era încă în viață că: "nici mort nu mă mai întorc la Sâmbăta". Peste toate acestea s-au așternut doar amintiri, noi toți care ne-am împărăștiat unde ne-a chemat soarta, ne întorcem cu recunoștință și dra-

goste față de cel ce a fost o mare personalitate a monahismului românesc și în același timp contemporan cu noi. Ne-am bucurat de binecuvântările sfinției sale, de sfaturile și de tot ce Dumnezeu l-a înzestrat ca ales al Său, să dăruiască lumină și dragoste celor din jurul său. Nu mă îndoiesc de faptul că Biserica Ortodoxă Română va împlini la vreme toate cele cuvenite pentru ca Părintele Arsenie să fie trecut în rândul sfinților.

Mă voi opri doar la un singur lucru pe care Părintele l-a spus de multe ori celor care-l căutau, pe care de altfel mi l-a spus și mie: "Mă, toată viața m-am străduit să-l schimb pe om și nu am putut". Părintele Arsenie a zis o vorbă cât lumea de mare - ba mai mare decât lumea asta - și anume: "Iubirea lui Dumnezeu față de cel mai mare păcătos e mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu". Nu poate iubi un sfânt pe Dumnezeu, cât ar fi sfântul de mare, cât iubește Dumnezeu pe cel mai mare păcătos; și-l așteaptă; și vrea să-l primească; și aleargă înaintea lui, după cum citim în pilda cu fiul risipitor unde se spune că tatăl când l-a văzut pe fiul că se întoarce nu a mai stat locului; a alergat înaintea lui ca să-l primească, să-l îmbrățișeze, să-l sărute, să-l ajute, să-l așeze iarăși în starea din care a plecat. Pentru că din inima lui, fiul n-a plecat niciodată. El

a rămas în inima tatălui așa cum rămânem noi în inima lui Dumnezeu, în inima Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în inima Maicii Domnului, oricât de depărtați am fi, oricâte rele am face. Până trăim în această viață, Dumnezeu nu ne părăsește. Noi putem să Îl părăsim pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu ne părăsește pe noi.

Cu o astfel de afirmație, Părintele Arsenie ne dă încredere în bunătatea lui Dumnezeu, în iubirea lui Dumnezeu față de noi păcătoșii, căci se afirmă și în rugăciunile de dezlegare ale sfintei noastre Biserici, că mila lui Dumnezeu este tot așa de mare, tot așa de infinită cum este de infinită și mărirea Lui, de vreme ce se spune: "Căci precum este mărirea Ta, așa este și mila Ta". Cuvântul spus de Părintele Arsenie în formularea de mai sus, ne aduce aminte și de ceea ce spune Psalmistul prin cuvintele: "Cât e de sus cerul deasupra pământului, atât de mare e bunătatea Lui (a lui Dumnezeu) spre cei ce se tem de Dânsul. Cât de departe e răsăritul de Apus, atâta a depărtat El de noi fărădelegile noastre. Cum miluiește un tată pe copiii săi, așa miluiește Domnul pe cei ce se tem de Dânsul" (Ps. 102, 10-13)

Am toată convingerea că Părintele Arsenie veghează de acolo din ceruri asupra tuturor celor care cu credință și cu frică de Dumnezeu îl cheamă în rugăciune, și mijlocește pentru mântuirea

noastră neîncetat.

Dumnezeu să-l odihnească cu sfinții și cu dreptii, veșnică să-i fie pomenirea și amintirea binecuvântată, iar noi, fiii lui duhovnicești, îl vom purta veșnic în inimile și sufletele noastre.

Sfinte Preacuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

+ IRINEU, Arhiereu Vicar al Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada